

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§1. Maximum Christi miraculum, fuit Lazari resuscitatio: cuius gratiá inimici illius in Lazarum rediuntum insurrexerunt, velut canes in lapidem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

I. Reg. 17.
34.

ret, huc vsque Danidis ascendit corporis fortitudo, qua Deus illum roborauerat, & hanc Sauli Regi, vs omnium supremam iudicauit: *Vasebat seruus tuus patris sui gremio, & veniebat leo vel orsus, & tollebat partem de medio gregis, & persequabar eos, & percutiebam, & eruebamque de eorum ore.* Porro si iam agnum leana in cuculle detulisset, deuorasset, & stomacho digestisset, pastor ubi lompinus insequeretur, manum inijceret, eumque ab intimis enelleret visceribus incolumem: qua vires possent huic comparari? Hoc Christus, inquit D. Petrus Chrysologus, fecit in resurrectione Lazari. Accurrit laeuissima mortis leana, domumque ingredi ut Principis synagogæ, quicquam de gregis tollit filiam duodenem: ilico Pastor aduolat Christus, dum adhuc corpus iacet in lectulo calidum, & anima quasi in itinere inde discedens: illam de ore leanae eripit: *Adhuc uenit calens*, verba sunt D. Chrysologi, *Adhuc uenit Spiritu, adhuc anima claustra uariarum nesciente.* Cunitatem ingreditur Naim hanc fera pessima, & ouem proferunt filium viduæ, quo prædam tulit spem, inquam, maternæ posteritatis, & domo quasi depopulata, illum apprehendit, & iam in antrum suum homicida deserebat: eum iam ligatis manibus & pedibus inhiis ad sepulturam efferrent, accurrit Christus manum inijcit: *Accessit Iesus, & tetigit loculum,* eumque de ore leanae eruens, viuum matri reddidit & incolumem. Facinus eximium, quod tanto mundum stupore percellit, ut omnes tumultuarie uocem in aëra attollant, & Christum verum esse Messiam attulerunt: *Magnificabant Deum dicentes, quia Prophecia magnus iurexit in nobis.* Porro in resurrectione Lazari, eo vsque leana procellit, quo non potuit ulterius: quia ingressa eius palatium, nobilem illum prædatur inuenem triquetra annorum, ex opinione D. Epiphanijs occidit illum, in atrium suum attraxit, imo in stomachum traxit scilicet sepulchrum: ibi mortuum digerebat, consumebat, idque in tantum, ut germana soror eum ferentem fateatur, in monumento quadriduam. Adest fortissimus Pastor, exerit manus suæ potestatem, & in totius mundi spectaculo, de ventre educit leanae uiribus integrum, sanique ualeudine. Quis possit amplius quidquam imaginari?

D. Aug. 3.
D. Ave.
Tract. 49.
in Ioan.
10. 9.

Telli notitium hic adfero D. Augusti. *Multis quidem signis ac uirtutibus Dominus, ac Saluator noster Diuinitatis suæ potens inuocatur, sed maxime in Lazari morte, ostendens se esse, de quo scriptum est: Dominus uirtutum nobiscum.* Cum autem hoc miraculum adeo præclarum sit D. Ioanni.

qui præclariora, & tantum Domini miracula cõ- (a) Descripsit, huc adeo seruo aggressus est, ut nullam maior ex omnibus prætermiserit circumstantiam: notat eamque autem particulariter, quod dum Christus tantum audiuit infirmitatis Lazari ab eius sorori Christi huius de linatum, hoc dixerit: *Infirmitas hæc non est mortem, sed pro gloria Dei, ut glorificetur filius in resurrectione.* Hoc D. Ioan. memoriam retinet, & ratione impletum ostendit, demonstrans hanc Lazari in finitatem & mortem, Christi gloriam, si quid aliud signum maxime promouisset, deinde ipsi crudelissimi inimici uiso Lazaro resuscitato, manus dederunt, sororque cesserunt: etenim ea de causa confessi sunt, & dixerunt: *Hic homo multa signa facit.* Non tantum indicant, quod multa signa faciat ratione multitudinis, licet multa fierent, quantum ratione qualitatis: erant etenim prodigiosa & eminentia: *Retributio multa* cecinit David, id est præmium eximium: *Multa fides,* lego apud Hieremiam est fides excellentissima: *Multa signa facis* id est insignia, qualia vel nullus idque intuitu illius quod in Lazaro erat operatus. Tantum hoc illi censebant esse miraculum ut non posset non patefcere Christi potentia, si Lazaro uiuus superesset, eumque ut facem arbitrabantur, omnes illuminantem, ut Christum agnoscerent, quocirca stat animo illam extinguere, vitam adimere rediit. Quam apposidit Christus ore Davidico dixit: *Circumderunt me canes uulsi.* Iudæos hic inteligit eum continuo circumdantes metaphora omnino singulari. Inter tum petagis, quidam te circumcingunt molosa, te, dixeris deuorant, brachijs illos a te dimoues, uociferaris in illos sed feruentis in te efferunt, inclinas te & lapidem edurum atropiens in eos cogis, quo eorum uincaput elidis, ilico toto periti furore lapidem omnes uianimiter demorcent, ut enim distingere uelle uideantur, sed uah, sibi molares dentefque confringunt. Ecce canes Pharisæos in Christum latrantes, honorem eius, nomen famamque canino dente mordentes. Perpetuo uideas illos adlatrantes noua petentes signa, uilificantes quantum potesant, quemcumque Christus operabatur.

Semper in enim latrabant, mouebat Dominus brachia sua, uinum atque alterum edebat miraculum illos uoces perterrebat, & quanto potentius hæc iacebat, tanto iustabant illi furiosius. *Voluimus a te signum uidere.* Prodigiousum & euidentis, ut omnis amputetur occasio calamitatis. Idcirco *Circumderunt eum Iudæi.* Proponit ergo Redemptor noster lapidem arripere, quadriduam mortuum Lazari, quem iam resuscitaturus,

Ioan. 18. 47

Pf. 18. 12.
Thre. 3. 23

IV.
Similitudo apustiffima.
Pf. 21. 17.

Matth. 22.
10. 10. 24

uis, vocem attollit, imperando. *Tollite lapidem.* Opinatur & quidem recte D. Ambrosius. Christum hunc sepulchri lapidem sibi assumpsisse. Lazarum de monumento reuocat ad vitam; eumque illis adiicit. Ecce vobis hic signum, nihil ultra requirendum: Lazarum educit ad auras, atque Apostolis suis: *Sinite eum abire.* Sinite ut lapis hic feratur in canes illos furiosos, illo vulnerat, illo animam eis transfuerberat. Illos attende, viso hoc miraculo, ut canes lapide in capite percussu gravissimos etere vulnatus: *Quid facimus? quia hic homo multa signa facit.* Conspiciant omnem furorrem suum in lapidem convertere, Lazarum apprehendere, illumque occidere. Eia canes eia mordere lapidem: ille etenim illatus manebit, vos autem furore tabescetis, dentes vestros confringetis, vestraque linguam prae nimia rabie depascetis.

§. 2. Cogitauerunt Principes. *Cum illis cor esset iniquitate plenum, debebant & eorum capita malis abundare cogitationibus.*

4 **C**ogitauerunt Principes sacerdotum, ut & Lazarum interficerent. Quam apposite prosequitur D. Ioannes, & anatomiam facit cogitationum, nec non capita perpendit, quas producant illa rationes, quam grauius perturbentur: *Cogitare*, inquit D. Augustinus, & declarat D. Thomas, *est multa menta cogitare*: magno certamine multa reuoluere quando ex omni parte difficultatum mole & numero circa aliquid obruimur, quod corde gerimus, sicut medico contingit infirmum visitanti febribus languentem aestuosissimis, etenim animo haeret cogitabundus, vtrum illi venam sit aperturus, vel non. Febris vrget, si sanguinem non extrahat, indubie morietur: languor corporis disuadet, si fecerit, certo certius, morietur. Dubius animo suspenditur, & varias agit mentis cogitationes. Qua non cogitationum commotione hi turbabantur, & in omnibus occurrit illis non spernenda difficultas. Quid nobis commodi, si hunc occiderimus: Lazarus, autem viuis superstit: etenim erit firma perpetuae columna memoriae? Lazarum autem occidere, aperta repugnet iustitiae: non enim hic nos torquet, non est inimicus; quem tamen nisi occiderimus, huius hominis fides floret insignior. Si interficiamus illum, crimen nobis imponimus adeo graue, ut nullam patiarur exculationem.

Hieron. Bap. de Lanua Tom. III.

Loquere tu nobis Evangelista, quibus agitur inquieti cogitationibus? quale est cor eorum? Cogita. Cor eorum intelliga. In campana vitrea vapores ex imo sursum in contextum ascendunt: & miles sunt quales sunt hi vapores ascendentes? Quales sunt cordi flores vel herbae illi impostae: si rosa, lilia, caryophylla, vapores ascendunt odoriferi, gratissimi, ex quibus aqua colligitur angelica: si vero rubos, & herbas iniucias graueolentes, ne mireturis, si vapores ascendant execrandi & graueolentes. Cor hominis vete dixeris esse sublimatorium, ex quo cogitationes in caput ascendunt: quales ascendunt cogitationes? Quales fuerint ea quae corde celaueris, si quempiam amaueris, quamnam tibi subeunt cogitationes benefaciendi & gratulandi? Porro si odio habeas & execreris, & in cordis visceribus herbas foueas iniuriarum, quas tibi intulit: quamnam non ascendunt sursum vindictae cogitationes, illi nocendi voluntates, contemptum eius calumque desiderandi? Caestis ille sponus non parum afficitur dilectae suae capillis: sunt etenim (ut notat D. Ambrosius) feminarum praecipuum ornamentum, in tantum ut Homerus puellae decantans carmine pulchritudinem, hoc nomine eam compellet: *Pulchricoma.* Quam pulchri sunt, sponsa mea capitis tui crines! *Capillis tui sicut greges caprarum, quae ascenderunt de monte Galaad.*

Mons Galaad est in Arabia, si Diu. Ambrosio credimus, pasuis abundans vberimis capris in alimentum, forcutus sepibus ex quibus gummi desinit rubrum, instar auri, tamque copiosum, ut Hieremias censuerit, numquam in eo defuturum: *Numquid non est resina in Galaad? etc. Quo.* circa capris inter sepes & arbutculos obambulantibus esse v. debantur flocci lanarum, velut fila quaedam ex auro Arabico, qui sole collustrati splendorem emitebant gratiorem, quam si fuissent spira filorum auri purificationis. Perspicuum est, ait Diu. Ambrosius in SS. literis capillis signari cogitationes quae sunt & enascuntur ex capite. Formosae erant diuinae sponae cogitationis velut capra, caelum ascendentes, de terra elenatae, purae, limpidae; quidquid enim mente reuoluebat, sponsi spectabat gratificationem qua ratione illi placeret, satisfaceret, deleruiret, & in Deum erectae. Vnde tam sanctae, tam mundae procedunt suumque cogitationes? Ne mireturis. Attende, quid gerat in pectore absconditum: *Venter tuus sicut aceruus tritici, vallatus lilijs.*

Lilia odore suo fortiori vermes ifugant & insecta. q. d. Aceruus est tritici puri & electi, nullis imper-

II. Cogitationes si-
tiones si-
miles sunt
cordi.

III. Similitu-
do.
do.

Lib. 6.
Hexa c. 6.
V.
Cogita-
tiones ca-
pillis co-
parantur.
Cant. 4. 1.
In ps. 118.
ser. 16.

12.

12.

12.

12.

12.

12.

12.

12.

12.

12.

O O O O O

imper- dicitur a.